

[Elisabeth Bruun Olesen]

lerne. Derfor er det glædeligt, at vi til trods for dette i dag fra arbejdsmarkedsudvalget enstemmigt har kunnet indstille, at der skal ansættes flere ligestillingskonsulenter. Det skyldes jo nok det meget store pionerarbejde, ligestillingskonsulenterne har gjort, hvad ingen har kunnet benægte.

VS er meget enige i, at hele AF-systemet skal geares ind på en indsats mod kvindearbejdsløsheden og i det hele taget for kvinders placering på arbejdsmarkedet. Vi mener, at ligestillingskonsulenter er en absolut nødvendighed for, at dette kan blive til virkelighed. Vi mener faktisk, at det øvrige AF-personale i dag trænger til det skub, som ligestillingskonsulenterne kan give dem, et skub, som de kan give dem, fordi de er mere kvindepolitiske, fordi deres viden om kvinders placering på arbejdsmarkedet er større, og fordi deres viden om de barrierer, kvinder møder på arbejdsmarkedet, er større. At de er nødvendige, viser også den latterliggørelse, som de nuværende ligestillingskonsulenter faktisk har været udsat for i deres arbejde, i den tid de har fungeret, de barrierer, som de har måttet bekæmpe og overvinde.

Dette er et skridt på vejen, og det synes vi er godt.

Til slut vil jeg bare sige, som også fru Jytte Andersen og fru Lilli Gyldenkilde var inde på, at dette er det første skridt; det næste må vel være, at de bliver sat lidt op i løn. Det er den rene og skære idealisme, der får kvinder til at arbejde på de arbejdsvilkår, som er ligestillingskonsulenternes, med et pionerarbejde, der er så hårdt, til en løn, som ikke ret mange andre vil gå for.

Dohrmann (FP):

Fremskridtspartiet går ind for 100 pct. ligestilling mellem kønnene; det gælder i hjemmet, det gælder på jobbet, det gælder det skattemæssige, det gælder stort set i alle forhold.

Men i modsætning til, må jeg forstå, samtlige andre partier herinde mener fremskridtspartiet, at det er noget, folk selv må finde ud af. Vi har da heldigvis rigtig mange gode eksempler – og der bliver flere og flere – på, at kvinder virkelig har vist, at de i mange, mange situationer faktisk er langt, langt bedre end mænd.

Når vi alligevel stemmer imod det foreliggende forslag, er det simpelt hen, fordi vi betragter det som noget af en grov diskrimination af kvinder, at man virkelig mener, at man via lovgivningsmagten skal begynde at ansætte nogle ligestillingskonsulenter og så tro, at det skulle betyde noget som helst. Den eneste betydning, dette får, er, at skatteyderne får nogle flere udgifter; ligestillingen som sådan vil, efter at loven er trådt i kraft, være nøjagtigt, som den er i dag. Derfor stemmer vi som sagt imod. Begrundelsen er, at det er nogle dumme, unyttige udgifter, folketingset her pålægger skatteyderne at betale.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Det blev altså ikke et enigt folketingset, der sender et klart signal til arbejdsformidlings-systemet, men det er så bredt et flertal, at det da alligevel er et meget klart signal i retning af, at en af de helt afgørende opgaver i systemet i de kommende år er at afhjælpe det meget store kvindearbejdsløshedsproblem, som vi står over for.

Det beslutningsforslag, der bliver vedtaget nu, er jo meget konkret i sin udformning, og alligevel er det selvfølgelig ikke som beslutningsforslag dækkende for alt, hvad der nu kan gennemføres i forbindelse med den administrative praksis.

Den oprindelige forslagsstiller har selv allerede set, at der er behov for at se på arbejdsvilkårene for ligestillingskonsulenterne. Det er klart, vi må se på arbejdsvilkårene. Det er også klart, at når vi gennemfører denne beslutning, skal vi se på de områder, der nu skal sættes ind på. Vi skal se på: hvad er det for nogle problemer, der skal løses? Der bliver peget på nogle i betænkningen. Jeg tror, der er flere, som man skal lægge til i forbindelse med at skaffe bedre beskæftigelsesmuligheder for kvinder.

Jeg regner i øvrigt med, at den detaljerede tilrettelæggelse af indsatsen, herunder afgrænsning af målgrupper for arbejdet, på sædvanlig vis må foretages lokalt, ud fra lokale problemstillinger og i samarbejde med bl.a. arbejdsmarkedets parter i de regionale arbejdsmarkedsnævn. For hvis vi ikke får det samarbejde, bliver det ligestillingskonsulenter som en statsfunktion uden den mulighed for at få integreret alle de mange andre ansatte i